

סצינת-מפתח אחת. תפקידים מישניים כמעט ולא היו. הסתבר שכאשר אנשים צעירים עובדים בהתלהבות יש תוצאות. לפתע נדמה לך כי נשטת את נוף התיאטרון הישראלי הרגיל. אתה שומע שחקנים צעירים. ואתה מבין כל מילה (כמעט) שיוצאת מפייהם. אתה רואה תנועה על הבמה שאינה מזכירה לך נשים בהריון. גימגומים בטקסט — חסרים בצורה בולטת. הקצב אינו גרופה. אין ספק שהרבה מהאשראי להישג זה מגיע לבמאי (שהוא גם מנהל בית-הספר) דויד ברגמן. שחקפיד על הפרטים הקטנים ביותר, והשתמש בהצגה זו בכל מה שלמדו תלמידיו בבית-ספר — בתנועה, באקרובטיקה, בסייף ובסילוקי קולות. אולם לא פחות מכך, מגיעה מחמאה לתלמידים שעמדו בדרישותיו.

אלא שבשבוע זה, כאשר הבימה אירחה את ההצגה תרבות צנועה, הקטן שלה, קשה היה שלא להרהר בכך שצעירים אלה עומדים להיות הגלמים החדשים של התיאטרון הישראלי — אם להשתמש בסמלים שהם עצמם הציגו — ובעלי סיכויים טובים למדי להיות קברניטים קטנים בזכות עצמם. השאלה היא, אם בעלותם לסיפון העליון, יתלהבו עדיין כמו היום ממלאכתם — או שמא, כמו בהצגה, יסתפקו בכך שיהיו טסילים קטנים ליד הקברניטים הקטנים, ולא יעזו לשלוף הרב ולהחליף שלטון. כאשר תינתן להם ההזדמנות.

חושבים, מסוגל בן-אדם בגילי לבכות? צריך לעשות גם קצת יו"ר.

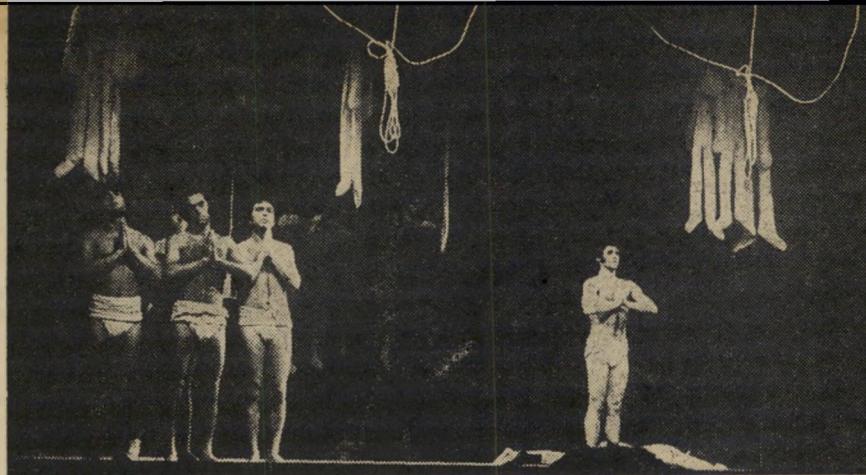
תיאטרון

אונייה בים הזפת

העולם משול לספינה השטה בלביים. ספינה שקברניטיה הם קפטן של, קפטן אטו וקפטן סוקוני. * שומרי-הסדר שלה הם שוטרים מטומטמים וממושמצים ל" הפליא, בביטנה רובץ המון גלמים חסרי סרצוף, ועל התלנים תלויות גוויותיהם של אותם מהגלמים שחשקה נפשם בקצת אוויר צה, והעזו להציץ אל הסיפון העליון של האדונים המכובדים.

כזה הוא המשל הפוליטי שהעלה בית-הספר לאמנויות הבימה ברמת-גן, בטקס סיום שנת-הלימודים שלו. ואם כי אפשר להחזיק עם העומק הרעיוני של המחזאי האיראני, תושב פרו, ראזוני, החורג על עצמו פעמים אין-ספור באוסף המונולוגים הארוך ביותר של השנה — הרי שכהצגת סיום של בית-ספר דרמטי היה זה מחזה שימושי להפליא. כל אחד מהמשתתפים זכה להזדמנות, לכל אחד הייתה לפחות

* שמות שלוש חברות-הנפט הגדולות בעולם.

התלויים ב"קפטן של וקפטן אטו"

הוא חושב עליה באותו רגע. כשהגישה את הפזמון הסקסי על ה"יו"ר, שמעה איך לוחשת גברת אחת לבעלה, במבוכה: "תניד לי, איך היא לא מתביישת לשיר ככה. זה באמת לא מתאים לשחקנית כמו גילה אלמגור." הגיבה גילה לתוך האולם: "יש כאן ודאי אנשים ששואלים את עצמם למה אני שרה שירים כאלה. אז אני אגיד לכם את האמת. הייתי כבר דאן ד'ארק, והגברת עם הקאמליות, וכל הזמן הייתי צריכה להזיל דמועות. וכמה, אתם

במועדון הומר של לילה הקטנה, תוכי נית שירי-הקברט של גילה אלמגור, חוזרת ונישנית מדי ערב תופעה מוזרה: משבר פסיכולוגי בועיר-אנפין עובר על הקהל, שאינו מזהה את הדמות שנחרטה בזיכרונו ממצור ומהבית ברחוב שלוש עם הזמרת לבושת-השחורים, המנסה להפוך את עורה נגד עיניו.

באחת ההופעות האחרונות ניסתה גילה להאזין לתגובות הקהל, כדי לגלות מה

מי גונב את כלבו

של מוכר הספרים?

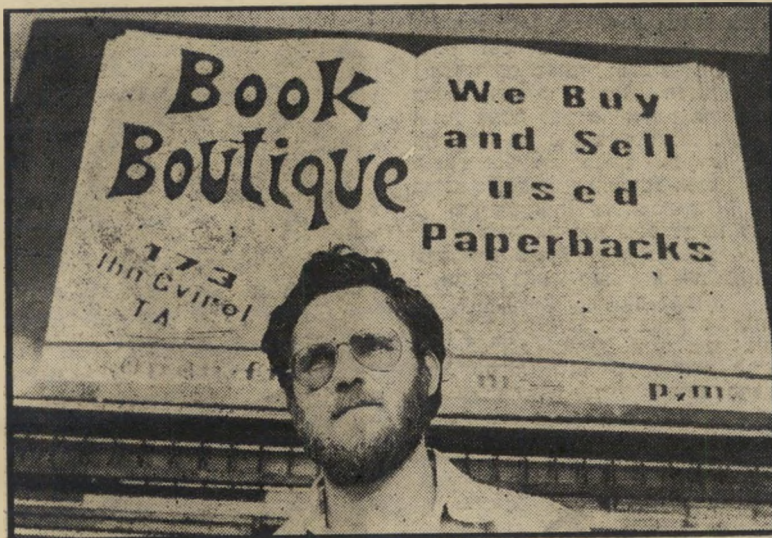
בקרוך תוכל גם לשחות משקה קר ולשחק שח. זה נישמע כמו סיפור על מיליונר ש" הקים מועדון לניצרכים. אבל זה נראה כשמורה תרבותית צנועה, מעין טריטוריה זרה שנשתלה בסביבה של שממה תרבותית ופיצריות משגשגות. הפלא הגדול ש" בכך הוא כיצד זה לא פתח לסלי מיזללה, כמו שעשו אמריקאים אחרים.

לסלי גילה, למרבית התמיהה, שאפשר למצוא גם פרנסה מספרים: "אפשר להת" פרנס מכך מצויין. אפילו שאינני גדול מספיק כדי לתת את כל השירותים שאני נותן, זה משתלם לי. מה שחסר כאן בארץ, זו קצת ידענות, קצת חינוך, קצת תרבות. קצת חינוך, הביורוקרטיה מייאשת אותי. אנשים לא יכולים לדבר אחד עם השני. אנשים לא מחייכים, אנשים לא מחונכים לאהוב חיות. כנראה גם לא מחונכים לאהוב האחד את השני."

לך מכאן!"

כ אשר נחת לסלי בצפון-תל-אביב, לא ידע עדיין על הספורט החדש שם — גניבת כלבים. וכך, לאחר חצי שנה של נחת, נעלם יום אחד גם כלבו דרם (תוף באנגלית). אינני מבין למה אין בארץ חוקים להגנת בעלי-חיים. לא קיימים גניבות יחוס, ואין כל יחס של כבוד לאנשים המגדלים בעלי-חיים. בארצות-הברית התי חיל להיות רע אחרי כמאתיים שנה. כאן אחרי 25 שנה — עוד לא מתחיל להיות טוב.

"אני יודע גידו עלי, מה שאומרים כל הצברים על אותם עולים מארצות הרוחה. המנסים להעיר על התנהגותם של הצברים, צרות-מוחם של הבנקים, סירבולם של מישרדי הממשלה, חוסר-הנימוס של האדם ברחוב. יגידו לי: לך מפה. אף אחד לא מכריח אותך לגור כאן. אבל זהו המקום היחיד בעולם בו אני יכול ללכת בראש זקוף ולהיות גאה שאני יהודי."

לסלי דהריבר

"שלא יקנו, רק יגידו תודה..."

לפי נושאים, כשהמחיר מוטבע בעמוד ה" ראשון. המחיר הוא אחת הפרשות המוזרות ביותר בכל הסיפור הזה. כי לסלי מוכר ספרים ב-5 לירות ובי-8 לירות. "אם קנית 5 ספרים, תקבל את השישי במתנה." מכרין פתק מעל מושבו של בעל החנות. ואם לא קנית אף אחד, גם או תקבל כוס תה או קפה על חשבון הבית. חיוך יידידותי, ותודה רבה. ולרגע, נעלם מעיניך פח-אשפה הציבורי הצהוב, שאשפתו גר" לשת ממנו החוצה ומציפה את מדרת צפון תל-אביב כשהיא מספרת את חזית החנות. לרגע, אתה מרגיש כמו היית לפתע באותן חנויות למימכר-ספרים ישנים שבגדה השמאלית של פרו.

אנשים לא יכולים לדבר

צד דרם אתה יכול לשלם 75 אגורות תמורת ספר שאתה קורא. אתה יכול לקנות ולהרגיש כמה ימים את חברתו הנעימה על מדף הספרים שלך בבית ו" ואחר כך למכור אותו בחזרה. אתה יכול לבקש להביא לך כל ספר שנשך חשקה בו. לסלי יודיע לך בדואר אם הגיע מבו" קשך. אתה יכול לבוא לבקר, לשוחח עם חברים, לבקש עזרה. לתלות פתק שאתה מחפש דירה, או שברצונך למכור גיטרה.

ינני רוצה להרוג אף אחד בארץ הקודש. אבל אם אני שם את ידי על מי שנבן את הכלב שלי — אני רוצה אותו במקום."

המילים הנוראיות נשמעו מדהימות, כאשר נפלטו מפיו של ברנש אדמוני בעל סכר-פנים שקט, המציץ לו בשלווה ארוכת-גן ונשולת אלימות מאחורי — דלפק-הספרים. לסלי דהריבר בנדר — שם אמיתי, הרשום בדרכונו האמריקאי — החליט שברצונו לחיות דווקא בצל הלירה ה" ישראלית הדהרת, ולא תחת לחץ הדולר הצונח. למרות שהבחר היה מהנדס מחשבים-אלקטרוניים בקליפורניה, והיה לו טוב על הכיס וטוב על הלב, הניאו משהו לבוא דווקא בעקבות השמש.

בא פעם — נשאר תשעה חודשים. בא פעם שנייה — והחליט להישאר: "לתמיד", הוא מבטיח כבר חצי שנה. אם להתחשב בעובדה שכבר גילה מה מעיק על עולה חדש מארצות-הרוחה, ואף-על-פי-כן לא ברח מכאן — יש להניח שאכן יישאר.

תחילה חי לסלי בקיבוץ, אבל כשהרעילו את כלבו הראשון ולא מסרו את העניין למישרה, מחמת ה"עניין החברי", החליט לחפש לו חברים אחרים. עם ידיד חדש, כלב דני צעיר העונה לשם דרם (כמו "סחם") בא לתל-אביב.

פרשה

מוזרה

הוא שבר לו חנות ברחוב איבן גבירול (העולם הזה. 1854) והכניס ל" תוכה 250 ספרים משומשים. היום, אחרי שישה חודשים של קניית ומכירת ספרייכים משומשים באנגלית יש ללסלי בבטיק הספרים שלו למעלה מ-12 אלף ספרים. משך החודשים הללו, כבר מכר מיספר דומה. הוא קונה ומוכר כל ספר שאפשר להחזיקו ביד בלי להשיר את דפיו, ויהא הנשוא אשר יהיה. מהיסר טוריה עד פילוסופיה, חינוך, ילדים, בישול ונגנות, שמירת-הלינון, מדע-דיוני, שירה, סיפורי-ילדים, ספרי-מתח, רביי-מכר, קול-נוע, עסקים, הומור, יהדות, הכל מסודר